LUO LIPPUJEN!

N:o 4 Helmikuun 27 p. 1937 2:—

Tämä numero sisältää:

SUUR-SUOMI

on isänmaamme!

LUO LIPPUJEN!

ISÄNMAALLIS-KANSALLINEN TAISTELULEHTI

N:o 4 27. 2. 1937

Vastaava toimittaja: VILJO LIUS

Toimitus ja konttori: Helsinki, Hallituskatu 17, ovi 209. Puh. 35316. Avoinna 9—17

PÄIVÄN SANA

„Autuaat ovat puhtaat sydämestä, sillä he saavat nähdä Jumalan.” Matt. 5:8.

Jeesuksen vuorisaarnassa on vaikeimpia kohtia ihmiselämässä toteutettavaksi ylläoleva vaatimus sydämen puhtaudesta. — Me voimme olla puhtaita ulkonaiselta vaellukseltamme, puhtaita toisten ihmisten edessä, mutta Herra katsoo sydämeen ja Hän yksin näkee onko se puhdas.

Ja kuitenkin sydämen puhtaudesta riippuu koko elämän puhtaus. Jos sydän on saastainen, vuotaa siitä saasta koko ihmiselämään, ajatuksiin, puheisiin ja töihin.

Tuskaisena joutuu valvova kristitty kysymään: kuinka voisin säilyttää sydämeni puhtaana? Siinä tarvitaankin valvovaa ja herännyttä omaatuntoa, joka on joka hetki torjumassa niitä yrityksiä, joita vihollinen tekee lakkaamatta sydämen saastuttamiseksi. Vihollinen ampuu lakkaamatta tulisia nuoliansa ihmissydämeen, mutta Sinun täytyy olla vartijana sydämesi ovella kun synti väijyy sen edessä. Ei valvovinkaan ihminen voi sille mitään, että paha ajatus lentää hänen sydämensä läpi, mutta hänen täytyy varjella sydämensä siltä ettei sellainen ajatus saa pesiytyä hänen sydämeensä. Luther sanookin: „Sinä et voi sille mitään, että lintu lentää Sinun pääsi ylitse, mutta sinä et saa antaa sen tehdä pesää pääsi päälle.”

Omin voimin ei kuitenkaan kukaan kykene sydäntänsä synniltä varjelemaan, vaan siihen tarvitaan Kristuksen sisällinen tunteminen. Vasta sitten kun Kristus kirkastuu syntiselle, vasta sitten saa hän todellisen halun ja voiman sotia syntiä vastaan. Silloin ihminen kiusauksen käsiin jouduttuansa kiiruhtaa sydämen hädällä katsomaan Kristukseen. Hän pitää mielessänsä aina Kristuksen kärsimysmuotoa, ettei synti häntä voittaisi. Hänellä on sama mieli kuin erään vanhan virren tekijällä:

„Jos mä syntiin syttynen,
Piinaas, kohta muistelen,
Se sen kyllä mieleen vienee,
Ettei synti leikiks' liene.”

Kalliit nuoret! Te olette kevään kansaa, Suomen uuden kevään. Teidän sydämenne on korkeita ihanteita täynnä ja te olette valmiit uhrautumaan niiden edestä. Senvuoksi te olette velvolliset säilyttämään sydämenne puhtauden ei ainoastaan oman kuolemattoman sielunne, vaan myös kansamme tulevaisuuden tähden. Teidän on säilytettävä mielikuvituksenne puhtaana, teidän on varottava sellaista seuraa, sellaista kirjallisuutta ja taidetta, joka turmelee sydämenne puhtauden. Sydän värisee pelosta ajatellessa, että tuollainen ihanteellinen nuori horjuisi kerran tämän maailman saastaisilla retkillä. Kumpa Kristus niin kirkastuisi teille, että täyttäisi sydämen uudella valolla ja elämällä! Autuaita, ylen onnellisia, ovat ne nuoret, jotka ovat puhtaat sydämestä! He saavat nähdä Jumalan Vapahtajamme lupauksen mukaan. He näkevät Hänet salatulla tavalla jo täällä murheen alhossa ja sitten Jumalan kirkkaudessa ijankaikkisesti.

ELIAS SIMOJOKI.

"Punainen itä ja valkoinen länsi löytäneet toisensa?"

Herra Holstin ulkoministerikausi alkoi huomattavalla poliittisella teolla. Matka *„Punaisella nuolella”* Moskovaan ja takaisin.

Päivälehdet, erittäinkin Helsingin Sanomat, ovat antaneet yksityiskohtaisia selostuksia tästä ulkomaillakin laajalti huomioidusta poliittisesta vierailusta. Tämänkin lehden viime numerossa kiinnitettiin asiaan huomiota. Toiset sanomalehdet, etupäässä oikeistolehdet, ovat pidättyvästi puhuneet vierailun positiivisesta merkityksestä, toiset taasen ovat arvioineet sen aikaansaaman poliittisen hyödyn maallemme erittäin suureksi. Niinpä Helsingin Sanomat 16. 2. —37 kirjoittaa suurin otsikoin: *„Holstin Moskovan matka kantaa hedelmää.* Suomen rajoilla olevia venäläisiä joukkoja vähennetään. Neuvostolehdistön Suomelle vihamielinen propaganda lakkaa. Suomen ja Venäjän kauppavaihto järjestelyn alaiseksi.” On siinä ylä- ja alaotsikoita tarpeeksi yhden artikkelin osaksi!

Vielä nyt on liian aikaista ryhtyä antamaan loppuarvostelua ulkoministerimme matkan tuloksista varsinkin kun hra Holsti itse on jokseenkin niukkasanaisesti kertonut käydyistä neuvotteluista. Ulkoasiainvaliokunnassa on hän tosin selostanut matkansa tätäkin puolta, mutta k.o. valiokunnassa ulkoministerin antamat lausunnot ovat yleensäkin pidettävät salassa ja tällä kertaa on siinä suhteessa annettu vielä erikoisia määräyksiä. Senvuoksi ei ole muuta mahdollisuutta kuin jäädä odottamaan näkyviä tuloksia.

Tässä suhteessa on jyrkästi vaadittava, että bolshevistinen *sanomalehti- ja radiopropaganda Suomea vastaan heti lopetetaan samoinkuin kommunistisen vallankumouksen järjestely Suomessa, jota johdetaan Venäjältä käsin.* Onhan aivan äskettäinkin Etsivä Keskuspoliisi tehnyt suuria paljastuksia Venäjältä käsin johdetusta vakoilutoiminnasta Suomessa, strateegisten teiden valokuvaamisesta, salaisten radioasemien perustamisesta j.n.e. Edelleen on lopetettava n.s. *kummituslennot.* On merkillistä, että nämä salaperäiset kummituslennot ovat vain kummituksia yleisesikuntamme mielestä niin kauan kuin ne lentävät Suomen alueiden yli, mutta Ruotsin ja Norjan yleisesikunnat toteavat ne oikeiksi lentokoneiksi heti kun ne pääsevät Suomen rajojen yli k.o. maiden alueelle! Nämä kummituslennot saisivat jo loppua ja elleivät ne lopu olisi tehtävä niinkuin rovasti Kares ehdotti eduskunnassa, olisi *ilmatorjuntatykeillä* kontrolleerattava ovatko ne kummituksia vai ei. Suomessa ovat nämä lennot eräissä piireissä aikaansaaneet hermostunutta mielialaa Venäjän kansaa kohtaan, josta Litvinov ulkoministerimme kunniaksi antamillaan päivällisillä sanoi, että se *„tunsi palavaa myötätuntoa Suomen vapausliikettä kohtaan”.* Ellei kummituspommituslentokoneiden (joita sanotaan Venäjällä olevan 1,500) lennot ala loppua on vaikea tätäkään hra Litvinovin lausetta pitää muuna kuin diplomaattisena kohteliaisuutena. *Tahtovat nim. ainakin entisellä vapaussotilaalla väkistenkin muistua mieleen ne kummitusryssät, joita vastaan tapeltiin v. 1918* ja, joiden ruumiit toisinaan todella vielä kummittelevat mielessä.

Tärkeintä kuitenkin olisi, että saataisiin loppumaan se kauhea terrori, jota Neuvostoliitto on useita vuosia harjoittanut Karjalassa ja Inkerissä tuhoten suomalaista väestöä niin, että se on siellä kohta sukupuuton rajoilla. Allekirjoittanut on tästä asiasta esittänyt tilastoja, viimeksi budjettikäsittelyn aikana, niin, että niitä lienee tässä yhteydessä tarpeeton toistaa. Joka tapauksessa kymmeniätuhansia viattomia ihmispoloisia on karkoitusleireillä tuhottu vain senvuoksi, että he ovat suomalaista rotua ja ehkä kymmeniätuhansia vielä odottaa siellä sama kohtalo. *Kun ulkoministeri Holsti kohotti k.o. Litvinovin päivällisillä maljansa „Neuvostoliiton kaikkien kansojen ja kansallisuuksien menestykseksi” niin väreili siinä lasissa varmaan Suomen suvun marttyyrikohtalo veripisaroina.* Ulkoministerimme on „Ajan Suunnalle” suomassaan haastattelussa lausunut, että hän on saanut toiveita siitä, että karkoitukset loppuvat, joita Neuvostoliiton korkeimpien henkilöiden lausunnon mukaan onkin pantu toimeen vain senvuoksi, että on pelätty jonkun suurvallan käyttävän Suomea hyväkseen sotatoimenpiteissä N.-liittoa vastaan. Jos näin tapahtuu, on hra Holsti tehnyt heimoasiallemme palveluksen, joka on ikuisesti muistettava. *Mutta missään tapauksessa ei voida palauttaa henkiin niitä lukemattomia, joiden luut mustuvat alkaen Valkeasaaren korkoitushelvetistä sinne asti, jossa etelän aurinko hehkuvana paistaa Turkestanin hiekka-aavikoitten yllä.*

„Keltaisen lesken sampanjaa!” Lukiessani sanomalehdistä niitä erilaisia viinilajeja ja -herkkuja, joita korkeat diplomaatit nauttivat Moskovassa, kuinka m.m. herra Holsti kohotti maljansa, jossa kuohui keltaisen lesken sampanjaa herra Stalinin, *„Suomen itsenäisyyden*

esittäjän" kunniaksi, muistuivat mieleeni eräät toiset kansat, joiden herkuista myös „Helsingin Sanomat" aikoinaan kirjoittivat. Ne ovat *Tarton rauhansopimusneuvottelujen juhla-illalliset.* Näin kirjoitti „Helsingin Sanomat" 16. 0. 1920: „Venäläiset tahtoivat, että illalliset olisivat mahdollisimman komeat: sampanja Riiasta, kaviaari Astrakaanista, ylellinen voileipäpöytä, hyvät viinit, kalkkunapaisti, jälkiruuat, hedelmät. Jokaiselle naiselle ojensivat venäläiset kukkia, kauniin ruusukimpun. Suomen valtuuskunnan puheenjohtaja Paasikivi saattoi pöytään venäläisen valtuuskunnan puheenjohtajan hra Behrsinin rouvan ja hra Behrsin rouva Tannerin" — — — „Suomalaiset kilpailivat venäläisten kanssa siroudessa ja kohteliaisuudessa. *Punainen itä ja valkoinen länsi olivat löytäneet toisensa* — — —"

Ei niin ettemme ymmärtäisi kansainvälisten tapojen vaativan tällaisia kutsuja ja sirostelevia, diplomaattisia puheita. — Mutta lukiessani kuinka Moskovassa tarjoiltiin „leikkeleitä, kaviaaria, lintusalaattia, pikkulämpimiä, herkkusieniä" j.n.e. j.n.e. puhumattakaan eri viinilajeista oli vertauskohta Tarton illallisten kanssa liian lähellä jotta olisi voinut välttyä jonkunlaiselta innostukselta. *Nyt luullaan että Itä ja Länsi ovat löytäneet toisensa Moskovan neuvottelupöytien ääressä.* Niin luultiin jo v. 1920 Tarton rauhantanssiaisten aikana. Silloin tekivät Suomen diplomaatit kaikkensa saadakseen Karjalan ja Inkerin kärsimykset loppumaan. — Mutta rauhansopimuksen Karjalaa ja Inkeriä koskevien deklaratioiden pyhyys haihtui melkein yhtä pian kuin Tarton illallisilla nautittujen viinien vaikutus. Ulkoministeri Holsti on epäilemättä tehnyt tälläkin kertaa voitavansa heimokansojemme hyväksi niinkuin hän on sitä asiaa aikaisemminkin m.m. Genevessä koettanut hoitaa. — Sittenkin raskaat epäilykset painavat mieltämme ajatellessamme toisen sopimuspuolen menettelyä Suomen ja Venäjän välisten suhteiden aikaisemmissa järjestelyvaiheissa. Jos nämä epäilykset ovat aiheettomia, olemme enemmän kuin iloisia. —

Helsingissä 18 p:nä helmikuuta 1937.

Elias Simojoki.

Tuutilullaa...

(Matti Kuusi runossaan: "Tuutulaulu Suomen kansalle)

Pieni olet, Suomen kansa, pieni, aivan pikkuinen.
Paina pääsi pensaan peittoon, ettei sua keksi ken!
Pienuus suur' on taivaan lahja: pientä suojaa suuret maat.
Kiitä pienuuttas, niin ehkä vielä pienemmäksi saat!

Pienuus, nöyryys, Suomen kansa, heimoaattees aateloi.
Ison ihmiskunnan pikku pikentiks sun Luoja loi.
Isänmaa on kaikkialla, kunne lykky lykkää ties.
Iivana ja hottentotti veljiäs on, Suomen mies.

Riippumattoon mailmanrauhan ohjaa untes unteluus!
Siin' on sulle, Suomen kansa, korkein riippumattomuus!
Lännen kyökinkynnykseltä kaitse idän karitsaa!
Katso, kuinka kaikkialla rauhan ruoho rehottaa!

Siispä arvaa ajan merkki: paina tyynyyn tyyris pää!
Toppaa tappuralla korvas, ettet mitään kuule, nää!
Nukku-Matti maata johtaa, Höyhensaaret kangastaa.
Tuutilullaa, Suomen kansa! Ikiunta, isänmaa!

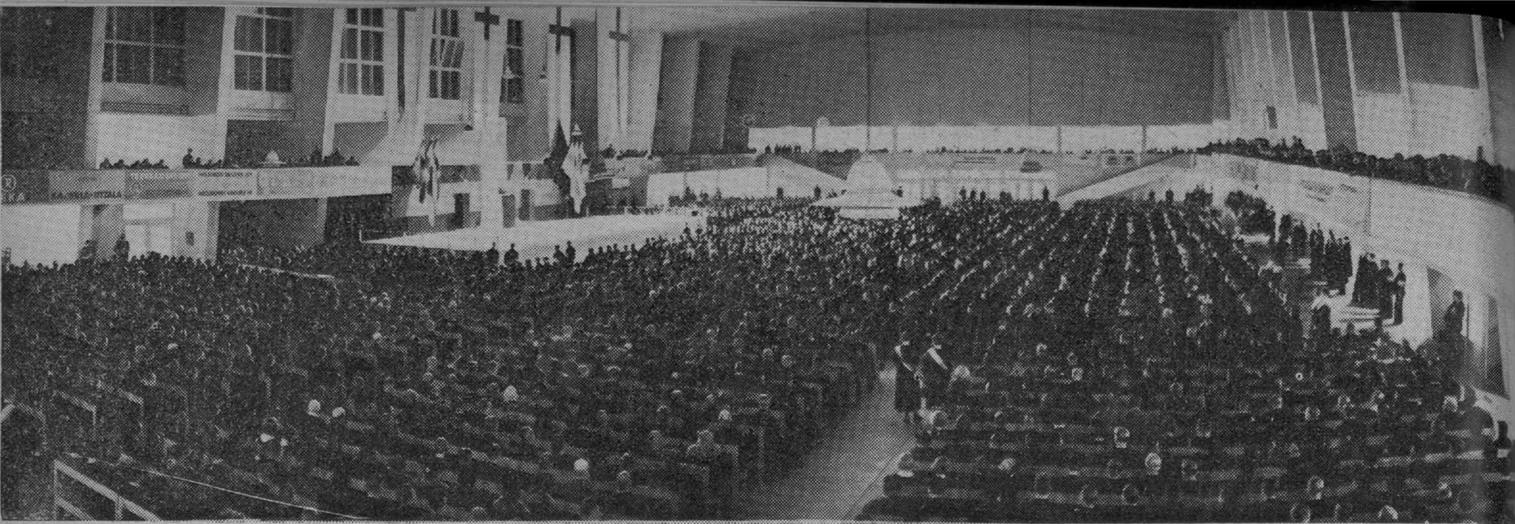

Ei mitään kuluneita fraaseja „kalevalaisesta hengestä", vaan voimakasta julistusta Suomen ylösnousemuksesta tarvitsee vieraita kuvia kumartamaan opetettu kansamme.

Kuva IKL:n viimesyksyisestä Messuhalli-juhlasta.

KALEVALAINEN HENKI

Näinä päivinä vietettäneen jälleen ympäri maata suuria ja mieltä ylentäviä juhlia kalevalaisen hengen merkeissä. Mutta kaikesta huolimatta tekisi mieli väittää, että tänäkään päivänä ei vielä ymmärretä, mistä todellisuudessa on kysymys.

Frakkipukuinen diplomaatti pitää ehkä lennokkaan puheen pääkaupungin hienostolle seurassa, johon tuohivirsuja käyttänyttä Elias Lönnrotia, vaikka hän olisikin elossa, ei saataisi edes väkipakolla. Näille herroille Kalevala on kaunis runokirja, joka voidaan hakea kerran vuodessa esiin tomuisesta kirjahyllystä hetkenä, jolloin juhlaesitelmään pitäisi löytää koreita runosäkeitä. Lennokkain sanoin julistetaan puhujapaikoilta, miten Kalevala on osoittanut maailmalle, että täällä pohjolassa elää voimakas kansa ja että kalevalainen henki tulee säilyttää tuleville sukupolville perinnöksi. Ja lopuksi kohoitetaan kolminkertainen eläköön-huuto isänmaalle.

Mutta seuraavana päivänä, kun juhlaesitelmä on pidetty ja sanomalehdet kertoneet ylistävin sanoin „kalevalaista henkeä ja isänmaallista mieltä uhkuvasta esitelmästä" ja „voimakkaasta juhlamielestä", saatetaan nuo samat herrat tavata jo puhumassa „länsimaisista kulttuurivaikutteista" tai kilistelemässä laseja niitten kanssa, jotka orjuuttavat sitä kansaa, minkä huulilta tuo kansallinen aarteemme on kerran kerätty. Ja sanomalehdistöltäkin on jo „kalevalainen henki" unohtunut. Puhutaan enää vain „kulttuurivelasta länteen" tai „sivistyksellisestä vuorovaikutuksesta Venäjän ja Suomen välillä".

Kas tällaista on se „kalevalainen henki", joka tulevien polvien tulisi diplomaattien esitelmäliuskoista omaksua perinnökseen!

Yhtenä Suomen nousevasta polvesta toivoisin maan arvoisilta frakkipukuisilta isiltä aivan toisenlaista julistusta Kalevalan päivinä. Julistusta siitä, että me olemme kansa, vapaa kansa, jonka arvolle ei ole sopivaa polvistua lännestä paistavan, kelmeän ilta-auringon alle, eikä jokaisessa tilanteessa osoittaa heikkouttaan nöyrtymällä tunnustuksiin, joille koko maailma nauraa ivaillen.

Suomen uusi nuoriso ei ainakaan halua elää lännen eikä idän vasallina, vaan sivistyksellisesti ja valtiollisesti itsenäisenä kansakuntana. Se haluaa, kuten eräästä nuorisolle jaetusta „rikollisesta" julistuksesta kerran luin, *„repiä länsimaisen kulttuurin mädäntämän turpeen pois kalevalaisen pohjakallion pinnalta ja rakentaa sille valtakunnan, joka ei maksa kenellekään orjanveroa".*

Viljo Lius.

Suomalainen ostaa vain suomalaisesta liikkeestä!

K. H. SAINIO
SUOMALAINEN KENKÄKAUPPA
HELSINKI
Hallituskatu 12

15-vuotias AKS marssilla.

„AKS:n TIE"

Seuran 15-vuotisjuhlallisuuksissa vallitsi voimakkaasti eteenpäin pyrkivä mieliala.

Pysähtyessään tarkastelemaan kansallisen ylioppilasjärjestömme Akateemisen Karjala-Seuran 15-vuotisjuhlallisuuksia, ei voi muuta kuin mykistyä sen henkisen voiman ja ryhdin edessä, joka seurassa vallitsee ja joka niin valtavana esiintyi tuona merkkipäivänä.

„AKS:n tie" on seuran juhlajulkaisun nimi. Siinä luodaan katsaus kansallisen ylioppilaspolvemme taisteluihin ja voittoihin. Sen jokaiselta sivulta piirtyy lukijan silmien eteen kuva määrätietoisesti voittoon marssivasta kansallisesta ylioppilasjärjestöstä, joka tähänastisen tien virstapylväisiin on kansakuntamme olemassaolon ja tulevaisuuden kannalta katsoen suuriarvoisia, taistelun kautta saavutettuja voittoja.

Juhlallisuuksissa ei enää pysähdytty katsomaan taaksepäin. Niissä luotiin katse rohkeasti tulevaisuuteen. Varsinainen 5-vuotisjuhla Heimolan salissa 21. 2. oli erinomainen läpileikkaus seuran hengestä, joka on ja tulee aina olemaan tinkimättömän taistelun henki. Tilaisuudessa puhuivat AKS:n päällikkö, maisteri *Vilho Helanen,* tuomari *R. G. Kallia* ja pastori *Olavi Kares.*

22. 2. pidetyssä seuran viidennessätoista vuosikokouksessa valittiin yksimielisesti AKS:n päälliköksi edelleen maisteri *Vilho Helanen.*

Vielä tehtiin samana päivänä kunniakäynti Karjalan sankarin Bobi Sivenin sekä seuran manan majoille menneitten puheenjohtajien E. E. Kailan ja K. Hallikorven haudoilla.

Vanhalla Ylioppilastalolla vietetystä suuresta veljesillasta muodostui niinikään yksi niistä valtavaa kansallista paloa uhkuvista juhlahetkistä, jotka viime vuosina ovat niin usein kannustaneet kansallista ylioppilasnuorisoamme eteenpäin sillä tiellä, jonka päähän käynyt nuoriso on kerran saava nähdä Suuren Suomen.

AKS:n voimakasta, lannistumatonta tahtoa kuvaavina jäivät juhlatilaisuuksista erikoisesti niitä seuranneen mieleen AKS:n päällikön sanat Heimolassa vietetyssä 15-vuotisjuhlassa:

„Herra, en rukoile, ota pois tuskani, vaan rukoilen, anna minulle voimia kantamaan sitä, sillä minä olen soturi Sinun sotajoukossasi. Anna minulle voimia tuskani kantaen edistää Sinun kunniaasi ja kansani pelastusta, jotka asiat ovat suuremmat kuin minun, maan matosen, tuskat."

Jos Teidän on pakko käyttää ulkolaisia täytekyniä, niin vaatikaa silti aina AKVILAN PALKITTUA TÄYTEKYNÄ-MUSTETTA sillä se on ulkol. mustelaatujen veroinen, jopa parempikin, ja hyväksytty virall. kirjoituksessa käytettäväksi.

MARXILAISUUDEN SUHDE KANSAKUNTAAN

Marxilaisuuden sotahuuto: Alas kansallisuus ja roturajat! Kuvassa tätä symbolisoiva ryhmitys: mustan ja valkoisen sekä juutalaisrodun nuorison edustajat veljeilevät keskenään.

Vapaamielisyys valmistaa tietä punaiselle maailmanvallankumoukselle.

Se turruttaa kansakuntien sisäisen tarmon, höllyttää uskonnon, isänmaan ja moraalin asettamat siteet, nukuttaa kansat syvään välinpitämättömyyden uneen, jonka jälkeen marxilaisuuden on määrä luokka-armeijoittensa avulla tehdä loppu kansakuntien itsemääräämisoikeudesta ja luoda koko maailman käsittävä punainen imperiumi.

Marxismi on kaikissa maissa, myös Suomessa, ottanut kielteisen asenteen kansallisuuteen ja Isänmaahan nähden. Kansainvälisyys palvelee marxilaisuuden valtapyrkimyksiä, mutta kansallisuussiteitten pysyminen sensijaan estää sen levenemisen. Niinpä myös Suomen sos.-dem. puolue, vaikka sen hyvätuloiset johtoherrat usein selittävätkin olevansa kovin „isänmaallisia", asettaa poikkeuksetta kansainvälisen aatteensa edut oman kansakuntansa etujen yläpuolelle. Sen mielestä ei „suomalainen työmies joka tilanteessa ole velvollinen puolustamaan maansa rajoja", joka merkitsee sitä, että marxilaispuolueemme johto ryssän ylittäessä rajamme tulee toimimaan siihen suuntaan, että *punaista työmiestä ei nähdä suomalaisten juoksuhaudoissa Isänmaataan suojelemassa, vaan jälleen,* täysin vuoden —18 tapaan, *venäläisen sotilaan rinnalla tuhoamassa itsenäisyyttämme.*

Tähän viittaa vielä sekin, että marxilaislehdistömme ja itse puolue on ottanut monasti tehtäväkseen jopa *kansainvälisten vakoojain ja myyräntyöstään kiikkiin joutuneitten kommunistien asian ajamisen!*

Meikäläinen marxilainen sanomalehdistö hoivaa isällisellä hellyydellä esim. Espanjan kommunistilasten hyvinvointia, mutta ummistaa silmänsä, kun vankijunat siirtävät suomalaista kansaa pois asuinsijoiltaan Inkeristä, vieläpä pilkkaavat niitä, jotka koroittavat äänensä tuhoon tuomittujen heimoveljiemme puolesta. Eikö esim. edustaja Sylvi-Kyllikki Kilven paremminkin sopisi lähettää kalanmaksaöljyä ja vaateparsia Raja-Karjalan ja Pohjois-Suomen työläiskoteihin, kuin Abessiniaan tai Espanjaan?

Kun ulkomaalaiset kommunistit tekevät verisiä kapinoita, asettuu meikäläinen punainen sanomalehdistö niitä puolustamaan, mutta kun Eestin vapaussoturit yrittävät palauttaa maahansa lailliset olot, huutaa muuan

Kaikkialla ympäri maailmaa propagandaa erään määrätyn ulkovallan hyväksi.

JOHTAJAKASVATUKSESTA

Alkaneen IKL:n järjestön uudelleenjärjestelyn yhteydessä suoritetaan samalla se, järjestön tulevaisuuden ja toiminnan kannalta katsoen tärkeä toimenpide, että paikallisosastojen nuoret jäsenet 17—21 v. kootaan yhteen alaosastoon, — nuoriso-osastoon. Kun nuorisoalaosastojen alkujärjestelystä ja siinä seurattavista periaatteista suuresti riippuu niiden ja tulevaisuudessa koko IKL:n järjestön lujuus, sallittanee vanhemman väenkin esittää tässä kysymyksessä joitakin mielipiteitä.

Ensiksikin olisi nuorisoalaosastoja muodostettaessa muistettava tärkeä sääntö — laatu on tärkeämpää kuin lukumäärä. Puoluemies ajattelee aina lukumäärää, meille se on toisarvoinen asia, sillä suurissa ratkaisuissa on laatu ratkaiseva. Näinollen mielestämme tulisi pyrkiä nuorisoalaosastolle muodostamaan ensiksi pieni kantajoukko ja kouluttamaan sen jokainen jäsen pystyväksi erilaisiin johtajatehtäviin ja vasta sen jälkeen suuremmassa määrässä lisäämään jäsenten lukumäärää. Järjestö joka kestää koossa kaikissa vaiheissa on kuin rakennus: sen lujuus riippuu perustuksen lujuudesta. Luja johtajakaarti on lujan järjestön perustus. Nuorisoalaosaston muodostamisen jälkeen on siis ensiksi alettava johtajakoulutus. Miten johtajakoulutus käytännössä järjestetään, siitä antaa KT:n nuorisotoimintajaosto yksityiskohtaisia ohjeita. Eräisiin periaatteellisiin kysymyksiin saanen kuitenkin kiinnittää tässä yhteydessä huomiota. IKL:n omaksuma kehitetty vastuuperiaate on sitä jota puoluemiesten valhepropagandasta ja „johtajaperiaatteen" omaksumissyytöksistä välittämättä on selvitettävä. Mitä on keskitetty vastuuperiaate, sen perinpohjainen selvittely ei kuulu tämän kirjoituksen tehtäviin, mutta siihen sisältyy ennenkaikkea se, että on pyrittävä herättämään herkkä vastuualttius. Esimerkkinä vastuualttiudesta voisi mainita upseerin, joka ottaa itselleen syyn alaistensa tekemistä rikkomuksista sen perusteella, että hän ei ole antanut mielestään tarpeeksi selvää käskyä, ja rikkomus on saattanut aiheutua siitä. Puoluemiehille tällainen on tuntematonta. Monet esimerkit osoittavat, että puoluejohtaja pitää suurimpana taitonaan järjestää asiat niin, että hänen apulaistensa ansiokkaat teot näyttävät hänen teoiltaan, ja jos hän tekee virheen, niin vastuu siirretään apulaisen niskoille — tai parhaassa tapauksessa virheestä ei tarvitse kenenkään vastata. IKL:n hengen omaksunut johtaja menettelee kuten edellämainitussa esimerkissä mainittu upseeri. Hän haluaa kantaa ensi kädessä vastuun niidenkin teoista, jotka ovat hänet johtajakseen tunnustaneet ja omista virheistään hän ehdottomasti vastaa itse eikä yritäkään siirtää vastuuta niistä toisten niskoille. Vastuualttius on useassa nuoressa hyvin herkkä, mutta sitä on vielä syvennettävä osoittamalla miten ratkaiseva merkitys sillä on elämässä yleensä ja ennenkaikkea poliittisessa elämässä.

Vastuualttiuden tehostaminen kehittää samalla myöskin harkintakykyä. Jos johtaja päätöstään tehdessään lähtee siitä, että myös vastaa teoistaan, on hänen pakko harkita kysymystä mahdollisimman perusteellisesti, eikä hän yksin, mutta antaa ainakin lähimpien apulaistensa lausua siitä myöskin mielipiteensä. Näin tehdystä päätöksestä voidaan ehkä sanoa, että se on virheellinen — erehdyksiä ja virheitä tekee jokainen ihminen — mutta ei sitä, että se olisi harkitsematon. Puoluelehdetkin tunnustavat toisinaan, että eduskunnassakin tehdään harkitsemattomia päätöksiä. Se osoittaa, että puolueiden johtomiestenkin poliittisessa koulutuksessa on jotakin mätää.

Meidän koulutuspäämäärämme on: parempaa järjestelmää toteuttamaan on kasvatettava parempi ihminen. Ei järjestelmä tuo parannusta, vaan kaikki riippuu ihmisestä, joka järjestelmää toteuttaa.

Tuonnempana saanemme vielä palata asiaan.

Oskari R. Meriluoto.

---

maanpetoksesta ja kapinasta tuomittu Sasu „laillisuuden" puolesta ja kiihoittaa viranomaisia ryhtymään toimenpiteisiin myös Suomen kansallisia järjestöjä vastaan.

Kun suomalainen kansanosamme käy suomalaisuustaistelua, asettuu marxilainen puolueemme ruotsalaistemme epäoikeudenmukaisten etuoikeuksien taakse, vaikka tämä toimenpide sotiikin työväestömme etuja vastaan.

Tämä jo riittänee todistamaan, että Suomen sosialidemokraattinen puolue ei liiku suomalaisen työmiehen, vaan kansainvälisen marxilaisuuden asialla tehden, joskaan ei niin voimakkaasti kuin monen muun maan marxilaiset, määrätynlaista propagandaa meidän ja koko Euroopan vihollisvaltion hyväksi.

Aika on niin vakava, että suomalaisen työväenluokan ja sen nuorison punaiseen ruttoon saastuttamista ei enää saisi missään muodossa jatkaa. Samoin kuin kansamme tahdosta kerran lakkautettiin kommunistinen puolue maanpetoksellisen toimintansa vuoksi, *samoin täytyy sen sisarliike, toinen epäonnistuneen mutta verisen punakapinan henkisen perinnön vaalija saattaa saman kohtalon alaiseksi* .

ULKOPOLIITTINEN KATSAUS

II

"Hailisen Lassi"

Kun Japani valtasi Kiinalta Mandshukuon, lähetti kansainliitto paikalle Lyttonin „komitean". Ja asia oli sillä selvä.

Kun kansainliiton jäsenvaltiot Etelä-Amerikassa kävivät vuosikaupalla sotaa, „pohdittiin" asiaa tuossa jalossa seurassa.

Kun Italia valtasi Abessinian, ryhdyttiin suurella touhulla „pakotteisiin", eikä edes Englannin kateus ja ryssän juonittelu saaneet aikaan muuta kuin porua ja voivotusta „demokraattisella" taholla.

Meillä täällä kotona heltyi toveri ja ulkopolitiikan taitaja Swento kyyneliin asti „Hailisen Lassin" puolesta ja Punainen Risti touhusi sinne ambulanssin — jakamaan matolääkkeitä.

Ja lopuksi, kun Espanjassa syttyi kauhea kapina kommunistista valtiovaltaa vastaan, asetettiin „puuttumattomuuskomitea", mutta ei enää kansainliittoon, vaan Lontooseen.

Loppu — asiallisesti ainakin — on tullut tälle surullisen kuuluisalle nakkisakille — jonka päätehtävänä näkyy olevan Suomessakin joulukuun 14 p:n tapahtumista päätellen — levitellä likaisia juoruja henkilöistä, jotka eivät ole tuolle korkealle, vapaamuurariuden soluttamalle koplakunnalle mieluisia.

Vai onko mielestänne kansainliiton „arvovalta" siitä noussut, että siellä eronneiden valtioiden edustajien tilalla nähdään del Vayon ja Litvinoffin ihastuttavat kasvot?

— Mitä „Azanoihin" muuten tulee, tekisi mieleni julistaa arvauskilpailu siitä, kuka tätä punatulkkua Suomessa ulkonäöltään eniten muistuttaa.

Mutta palatkaamme Hailisen Lassiin! Mies parkaa ei enää edes omat poskiystävätkään muista. Siihen loppui itsevaltiaan vallananastaja-keisarin satu — ja hänen valtakuntansa 2 miljoonan alamaisen keskiaikainen orjuus. Siinä suhteessa ainakin on italialainen valloittaja tehnyt selvän asiasta, jota kansainliitossa „pohdittiin" kymmenkunta vuotta.

Nyt on keisari kiipelissä — jopa hänen hopeansakin on myyty Lontoossa huutokaupalla, ja hänen entisellä ystävällään ryssällä on mielenkiintoisempaa tekemistä Espanjan punamaalauksessa.

Mutta työtä siinä on ryssällä ja rahaa se *maksaa*, ja taitaa lopulta sittenkin käydä hullusti. Oikeastaan meille suomalaisille ei ole pahitteeksi, että sotaa riittää. Sillä kallista se on ryssälle — kaikki sotakalusto, joka siellä tuhotaan, eikä ole sitten toisten tiellä. Ja kun kansainväliseen prikaatiin kaikista maista kerääntyneet „aatteelliset" kommunistit ovat hautansa löytäneet, on ryssällä sivistysmaissa käytettävänään etupäässä vain „ruplamiehiä" tai kellaritätejä — joten asia käy heikoksi.

Minulle tarjosi tässä tuonnoin eräs italialainen tuttava vetoa Espanjan tilanteesta. Hän ehdotti 1—100 vastaan, että Franco voittaa. Mutta kun olin hänen kanssaan samaa mieltä, ei vetoa syntynyt. Joten aikanaan sitten taas pääsee itku Swentolta ja Sasu pienokaiselta. Tarkatkaa vain heidän vuodatuksiaan, kun hetki on lyönyt.

Me täällä hurahtaneiden puolella olemme periaatteessa aina toisella puolella kuin ryssä ystävineen. Siksi me emme tykkää „kansainliitosta" eikä Hailisen Lassista ja „tiplomaatteina" arvasimme jo aikoja sitten, että Abessinian asia uittaa omalla voimallaan Italian ryssän vastaiseen leiriin ja ystävyyteen Saksan kanssa; ja Espanjan asia sen lopullisesti täydentää.

Kun Espanja on selvä, alamme odotella, miten Ranska, joka silloin on uhattu kolmelta suunnalta, hyvällä tai pahalla pakotetaan pois ryssän kainalosta.

„Entäs Englanti?", kuvittelen Swenton kysyvän. Hänelle vastaamme aluksi, että rahalla ei nykyaikana sentään kaikkea saavuteta. Ensin on luotava yhteinen kansallinen henki, ja ellei Englantia „fascistisoida", niin saa se edelleenkin tyytyä syrjäisen osaan. Ensiviulua soittavat nyt Saksa ja Italia.

Onkohan „puuttumattomuuskomitea" edes huomannut, että sotatarpeita voidaan valvonnasta huolimatta edelleen kuletella Francolle ilmateitse ja veden alitse?

Ja lopuksi lukijoille — pitäkää erikoisesti Espanjan oloja kuvaavia Gibraltarista tulleita tietoja lievimmin sanoen epäluotettavina — siinä suhteessa ne ovat Eeron vuodatusten kaltaisia.

Paavo S.

KUOLEVAN LAULUN MAA

*Kuulkaa! Karjala vaikertaa.
Kuulkaa! Itkevät Aunus, Viena.
Siell' on kuolevan laulun maa;
siell' on herrana riena.*

*Siell' on uhrina hurttien
kahlerautoihin kansa pantu.
Siell' on merkkinä ihmisen
ruoskan verinen rantu.*

*Aro luihuja laumojaan
työntää Karjalan miesten kyliin.
Heimo kärsinyt kahleissaan
kaipaa karsikon syliin.*

*Kansa sitkeä Kalevan,
Perman mahtava perikunta,
yössä tuskan ja kuoleman
vuottaa viimeistä unta.*

*Kuulkaa! Karjala vaikertaa
suulla silvotun henkipaton!
Aseveljeni! Vannokaa
vala laukeamaton:*

*„Kerran paistava vielä on
päivä Aunuksen, Vienan mailla!
Suku sitkeä Kullervon
nousee isien lailla!"*

*„Rajutuulena samoaa
ratsut tuliset taakse rajan;
veli veljelle ojentaa
kättä vapauttajan."*

*„Silloin itkevä kuolleitaan
kautta aikain on idän aro!
Kansaa Attila-kuninkaan,
vieras ruoskija, varo!"*

HEIKKI ASUNTA.

Velvoitus.

Kirjoitt. Viljo Linus.

Yksiääniselle kuorolle (tai yksinlaululle) ja pianolle sävelt. Arvo Laitinen. 22. VIII. 1936.

Intomielisesti. hidast.

(M.M. ♩ noin 69) mf f f

Loistava täh-ti ai-kojen yös-tä len-tohon läh-ti. Kertovi työs-tä

ajanmitassa

sankarihautojen santakummut. Ugrien voima, miksi jo tummut?

hiukan leveämmin hidastaen

Siskoni kai-no hautoja kit-ki. Vienassa vai-no, In-keri it-ki.

mp murheellisesti mf

hiljent. ja hidast.

nopeammin hid.

Miekal-la mit-taa Laa-tokan lai-dat, pel-loksi per-kaa

f ei aivan alkup. ajanmitassa, mutta ryhdikkäästi ja toimekkaasti

5

Ped. ×

Aunuksen auti-o-maat! Vil-je-le Vie-nassa vuonojen kaidat,

soi-tol-la soinnuta tan-huat, hal-lavat haat!

soinnikkaasti

hiukan hidast.

Ped. × Ped.

Soittaja-kan-sa, nos-ta jo nui-ja!

vähän nopeammin

hidast.

vauhdikkaasti sekä kimmoisasti iskien

jonkunverran alkuajan mittaa nopeamm.

×

Ped. ×

Pirstaksi an-sa, Suomelle Ruija, In-keri, Aunus ja Laatoken laajat,

ff rahtusen leveämm.

Karjalan korvet ja metsien taa-jat!

vähitellen leveämmin

ff

Suomen uudelle
nuorisolle
taisteluterveh-
dyksin
Arvo Laitinen.

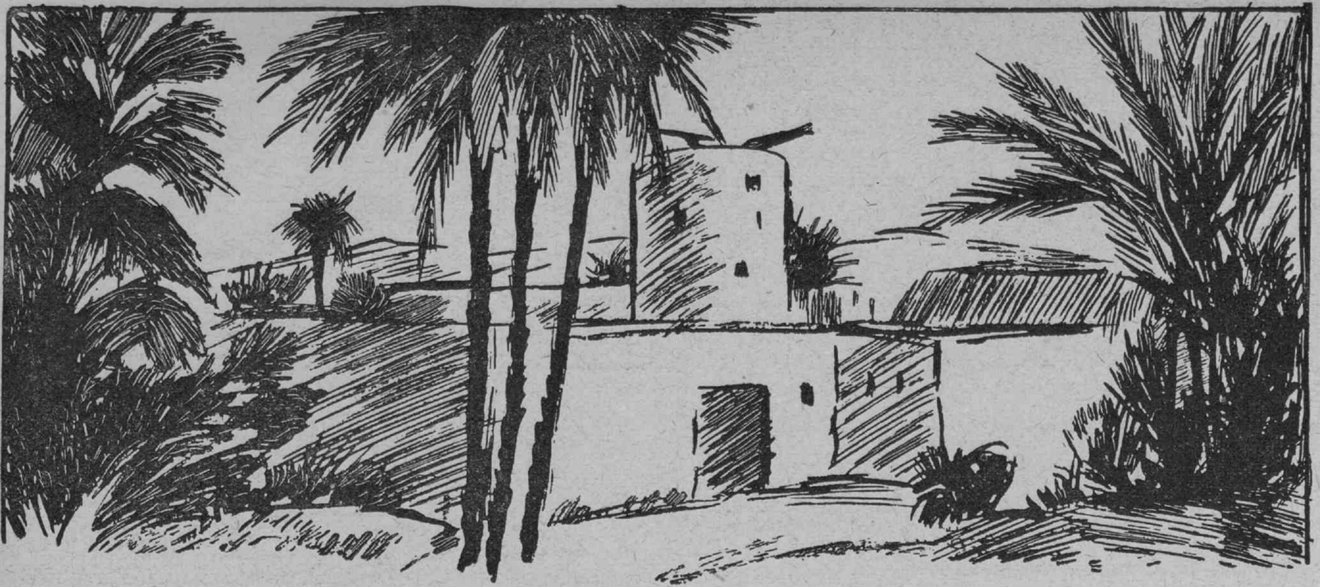

MAANSA PUOLESTA

(Tosikuvaus erään ranskalaisen nuorukaisen sankarityöstä Marokossa)

Alkuasukkaat ovat Afrikassa usein yllättäneet ja tuhonneet voimakkaitakin eurooppalaisia sotilasosastoja, sillä he ovat näennäisellä rauhallisuudella osanneet tuudittaa vastustajansa uneliaisuuteen ja sitten nopealla iskulla tuhonneet koko joukon. Eurooppalaiset eivät senvuoksi osanneet koskaan olla tarpeeksi varuillaan. Joskus he pelastuivat aivan kuin ihmeen kautta vaarallisista tilanteista.

Vuonna 1921 majaili majuri Bonnierin komentama neekeripataljoona Gerfigin kauppalan lähellä Etelä-Marokossa. Pataljoonan upseerit, luvultaan yhdeksän, olivat ranskalaisia, lukuunottamatta yhtä neekerialiluutnanttia. Alipäällystö ja miehistö oli neekereitä, kohoten pataljoonan vahvuus tuhanteen miehen. Majuri Bonnier oli joukkoineen lähetetty kauppalaan, koska Marokon hallitus oli saanut vihiä arabialaisten kapinahankkeista näillä seuduilla. Pataljoona oli asettunut kolmen kilometrin päähän kauppalasta eräällä korkealla kukkulalla olevaan linnakkeeseen, josta oli helppo hallita alavampaa ympäristöä.

Kului kuukausi, eikä pienintäkään kapinayritystä huomattu ja ranskalaiset upseerit alkoivat noitua hallituksen turhia epäilyjä rauhallisten alamaistensa suhteen. Vartiomiehet tulivat huolimattomiksi, eivätkä enää huolellisesti tarkastelleet ympäristöä. Vapaina olevat sotilaat kävelivät aseettomina kauppalan torilla ja istuskelivat hämärissä kahviloissa, lainkaan aavistamatta, että samalla hetkellä ladattiin pyssyjä ja teroitettiin tikareita heidän päänsä menoksi.

Gerfigin kauppalassa asui vain yksi eurooppalainen siviiliperhe, nimittäin ranskalainen nahkakauppias Marin, joka oli siellä elänyt jo kahdeksan vuotta. Kauppiaan perhe käsitti paitsi häntä itseään, vain kaksi poikaa, joista toinen 15-vuotias Albert. Pojat olivat koko nuoruutensa saaneet vapaasti leikkiä ikäistensä arabialaislasten kanssa ja siten oppineet täydellisesti heidän kielensäkin. Lapset leikkivät hurjia sotaleikkejä läheisissä metsiköissä, ratsastivat tulisilla arabialaishevosilla, tai katselivat käärmeenlumoojain temppuja avaralla torilla.

Neekeripataljoonan saavuttua kauppalaan, tulivat pojat iloisiksi, sillä nythän he saivat nähdä oikeita pesun kestäviä sotamiehiä. He eivät voineet kylliksi katsella harjoituksia, joissa marssivat rivistöt poikia erikoisesti kiinnostivat. Majuri Bonnier ratsasti usein kauppalaan pistäytyen vieraisille maanmiehensä nahkakauppiaan luokse, eikä silloin suinkaan unohtanut taputtaa poikia päälaelle ja pistää heidän kouraansa makeispussia tai kiiltävää frangin hopearahaa.

Eräänä iltana lähti Albert kauppalan torille, jossa hänellä oli tapana kohdata arabialaisia tovereitaan. Ihmeekseen ei nuorukainen tavannut siellä ketään ja läh-

tien heitä etsimään joutui moskeijan takana olevalle kujalle. Mitä hän siellä näki ja kuuli, sai hänen nuoren sydämensä kiihkeästi pamppailemaan. Kuja oli aivan täynnä hurjannäköisiä aseistettuja arabialaisia, jotka kaikki hiljaisina katselivat erästä toimitusta. Erään kaivon kiviselle korokkeelle oli nostettu musta neekerisotilas, jonka veren peittämiä kasvoja lepattavat soihdut valaisivat. Pitkä arabialainen, joka nähtävästi oli koko joukon päällikkö, asetti neekerin vastattavaksi kolme kysymystä: Missä ovat ranskalaiset upseerit tällä hetkellä? Nukkuvatko sotilaat öisin aseistettuina? Mihin ovat konekiväärit asetetut?

Neekeri seisoi vastaamatta, puristaen yhteen paksuja huuliaan. Häntä lyötiin, potkittiin, pistettiin tikareilla, mutta valitusta ei kuulunut. Viimein iski arabialaispäällikkö neekerin sapelilla kuoliaaksi huutaen samalla: „Valloitamme rumien (valkoihoiset) leirin joka tapauksessa tänä yönä puolenyön aikaan. Piirittäkäämme leiri heti, niin ettei kukaan pääse sinne, mutta kaikki tapahtukoon äänettömästi.” —

Hetken kuluttua olivat hurjannäköiset miehet poistuneet ja Albert havaitsi olevansa yksin. Hänen päässänsä pyöri tuhansia ajatuksia. Mitä olisi parempi tehdä? Mennäkö ilmoittamaan isälle, vai yrittää hälyyttää sotilasleiri, jossa hyvän majurin henki on vaarassa? Tuumittuaan hetken päätti poika rientää leiriin.

Yö oli pimeä ja pataljoonan miehittämää kukkulaa valaisivat heikosti muutamat riutuvat nuotiot. Lukuunottamatta joitakin torkkuvia vahtimiehiä leiri nukkui. Majuri Bonnier istui yksin valveilla, lukien vaimonsa lähettämää kirjettä lepattavan kynttilänliekin valossa, kun joku astui pehmein askelin, ilmoittamatta sisään. Majuri katsahti tulijaan, hypähti sitten hämmästyneenä seisomaan virkkaen: „Albert poikaseni, kuinka olet täällä ja kuka on sinut tuollaiseen kuntoon saattanut, sillä olethan repaleinen ja veressä?”

Poika seisoi hetken äänettömänä, istahti senjälkeen telttatuolille ja kertoi majurille kaikki mitä oli kuullut ja nähnyt. Kertoi, kuinka oli henkensä uhalla ryöminyt piikkisten kaktuspensaiden keskitse pataljoonaa varoittamaan ja niissä haavoittunut varsin vaikeasti. — Liikutettuna puristi majuri pojan kättä, käski tämän pysyä teltassa ja riensi itse ulos.

Minuutit kuluivat hitaasti ja kaikki oli rauhallista. Sitten äkkiä kajahti pimeässä yössä arabiankielinen komento, jota seurasi korvia repivä villi karjunta. Arabialaiset hyökkäsivät.

Mutta paria sekunttia myöhemmin alkoivat neekerien kiväärit paukkua ja laukausten välistä voi erottaa konekiväärien tasaisen, rauhoittavan sävelen. Taistelun melu kiihtyi ja laski vuorotellen aivan kuin pauhaavan meren ärjyntä, tauoten viimein kokonaan.

Seuraavana aamuna seisoi neekeripataljoona suuressa neliössä kunniantekoasennossa keskellä leiriä. Torvisoittokunnan puhaltaessa marseljeesin puhui majuri kaikuvalla äänellä:

„Sotilaat! Tässä näette tämän nuorukaisen, joka oli pelastajamme varmalta tuholta. En tahdo salata, että voittomme oli hiuskarvan varassa, vaikkakin olimme valmiina. Pataljoonan nimessä kiitän sinua Albert. Olet oikea kansasi poika ja teit velvollisuutesi miehen tavoin. Komentavan kenraalin pikasähkösanoman perusteella kiinnitän rintaasi tämän urhollisuusristin merkiksi teostasi.”

Todistukseksi siitä, ettei majuri ollut liioitellut puhuessaan vaarasta, voi mainita, että kahta kuukautta myöhemmin yllättivät ja tuhosivat arabialaiset Skouran vuorella erään ranskalaisen pataljoonan. Ei ainoatakaan miestä jäänyt eloon.

Albert poika suoritti sankariteon, joka on hyvänä esimerkkinä meidänkin nuorukaisillemme maatamme uhkaavan vaaran hetkellä.

Kaarlo Kurko.

Tarjotaan tilattavaksi v. 1937

ETSIJÄ

Suomen Kristillisen Ylioppilasliiton kuukausijulkaisu.

Päätoimittaja: tohtori **Yrjö J. E. Alanen**
Toimitussihteeri: pastori **Jaakko Railonkoski**

ETSIJÄN TOIMITUS JA KONTTORI
H:nki. Vanha Ylioppilastalo. Puh. 33763

ETSIJÄ tahtoo levittää Jeesuksen Kristuksen sanomaa ylioppilaiden ja opiskelevan nuorison keskuuteen ja toimia hengellisen elämän herättämiseksi ja syventämiseksi heidän parissaan.

ETSIJÄ käsittelee ajankohtaisia elämän- ja maailmankatsomuskysymyksiä sekä auttaa opiskelevaa nuorisoa heidän uskollisessa etsinnässään.

ETSIJÄ seuraa valppaasti ajan tapahtumia koti- ja ulkomaisessa kristillisessä ylioppilasliikkeessä.

ETSIJÄ aloittaa tänä vuonna 29:nnen vuosikertansa ja maksaa 20 mk., ylioppilailta 15 mk.

Koulupainos maksaa vain 3 mk. vuodelta

Postitoimistot ja Rautatiekirjakauppa Oy. vastaanottavat tilauksia.

L. LAAKSOVIRTA:

KAKSI MAAILMAA

Pekka Kaukola painoi koulunsa oven narahtaen kiinni. Vasta 15-vuotias nuorukainen tunsi yhä voimakkaampaa vastenmielisyyttä tähän laitokseen — tai eihän se oikeastaan kohdistunutkaan varsinaisesti siihen, vaan erääseen opettajaan vain.

Tähän asti hän oli kestänyt sankarillisesti kaikki, mutta nyt vihdoinkin hän oli lopettanut koko ilveilyn. Matematiikan kokeet, aivan tavalliset muuten, olivat juuri loppuneet. Ja nuorukaisen päässä oli vain yksi ahdistava ajatus: hän saisi koikeissansa nollan! Millä hän kykeni osoittamaan, että ei ollut luntannut? Maisteri Lauha tunnettiin hyvin pikkumaisuudestaan, mutta nyt — — —

Pekka Kaukola astui kotiportista sisään luja päätös mielessään:

Hän puhuisi asiat suoraan vanhemmilleen. Ilta tuli ja isä saapui rakennustyömaalta. Tytötkin olivat tulleet kotiin, ja niin käytiin illalliselle.

Isä luki lehtetään. Mitähän „Hesassa” mahtoi tänään olla niin erikoista. Hetken vaitiolon jälkeen jyrähti:

Taas ne lapualaiset elämöivät! Eilen oli Rauhanliitolla Helsingissä kokous, jossa puhui ulkomaalainen vieras tri Habart. Kesken puheen ryhtyi kaksi nuorukaista vastaväitteisiin, jolloin heidät vietiin järjestysmiesten avulla ulos. Poliisin ilmoituksen mukaan ovat nuorukaiset Helsingin 10:nnen Yhteiskoulun 7:n luokan oppilaita, nimiltään Tauno Pora ja Ensio Helasmaa.

Mikäli olemme saaneet tietää, kuuluvat nuoret huligaanit Sinimusta-järjestöön”

Siitä sinä sait äiti! Ei mitään hyvää siltä suunnalta; huliganismia, roistontöitä, lahtareita ...

— Isä, puuttui rouva Kaukola, — taas sinä kuohut yli rajojen — muista, ketkä tätä maata hallitsevat! Enkä minä usko, että...

... nuo pojat eivät kuulu Sinimustiin ollenkaan! He kuuluvat saman koulun oppilaisiin kuin minä, ja Hesassa on pitkä vale.

— Ulos, poika, ulos! Tässä talossa ei ryhdytä puolustamaan rikosta. Sellainen lehti kuin Helsingin Sanomat ei *voi* valehdella.

Nyt oli mitta täysi puolin jos toisinkin, ja painuessaan keittiön puolelle paiskasi Pekka oven rajusti kiinni. Isä huusi jälkeen, mutta hän lopetti, kun kuuli ulko-oven käyvän. Minnekähän Pekka meni?

— — —

— Terve, sinäkö siellä, puhui Lauri Taskinen innokkaasti avatessaan ovea. — Käy sisään veli! — — Mitäs sinä noin murjotat?

Ei kuulunut vastausta. Pekka Kaukola riisui vaatteensa naulakkoon .

Seuratessaan posteljooni Taskisen poikaa perähuoneeseen, jossa heidän oli tapana tehdä kokeitaan, osui hänen silmiinsä pöydällä oleva lehti.

— Ajan Suunta. Luetaanko jo täälläkin sitä.

Ja hänen nuori sydämensä katkeroitui entistä enemmän.

Lauri oli painanut Pekka Kaukolan tuoliin. Itse hän puuhaili hetken koneittensa parissa, ja kääntyi sitten äkisti. Hän kohtasi toverin tutkivan katseen ja kysyi suorasukaisesti:

— Mitä sinä ihmettelet? Taidat olla pois raiteiltasi sen lunttauksen jäljiltä?

— Minä *en* luntannut!

— Uskon sinua!

— En ehtinyt kertoa tapausta kotonakaan ... Isä oli taas hurjana. Oli kai ottanut alkohoolia ...

— Kuuluuko isäsikin niihin?

Kysyvä ilme oli levinnyt hämmästyksenä Laurin kasvoille. Tuolla pojalla on sitten kurja koti! ajatteli hän, mutta Pekka ryhtyi taas puhumaan.

—... tuota ... Teille näkyy tulevan Ajan Suunta ... tuota ...

Haluatko ehkä lukea iltapäiväuutisia, niin haen sen salista. En vielä itsekään ole ehtinyt lukea sitä ...

— Älä vaivaudu, kuului kalsea vastaus. Teille tulee siis SE lehti?

— Ei isä sitä tilaa. Hän on edistykseläinen. Minä vain ostin sen tullessani kotiin. — Etkö sinä olekaan samaa mieltä kuin minä?

— En! Vastustan väkivaltaa ja vääryyttä! Puolustin koulutovereitanikin ruokapöydässä *vain* tietäen, että tieto heistä oli väärä — Kuulun muuten erääseen kerhoon — Sarastus. Me ajamme proletariaatin voittoa, mutta meillä on tunnuslauseena: „Rehellisyys kaikessa” ...

— Pekka! huudahti Lauri tuskaisena. — Kuulutko sinäkin sinne?

Ja hän tunsi, mitenkä kuilu kasvoi muutamassa hetkessä hirvittäväksi. Lauri huokasi raskaasti.

— Mitä siinä on huokailemista? Pekkaan oli mennyt ivan lieska.

— Paljonkin! — Oletko ajatellut, että nyt sinulla ei ole isänmaata, jonka puolesta kannattaisi elää ja taistella. Oletko kieliluopiokin, veljeni?

— En! — Mutta me taistelemme koko työväenluokan edestä, kunnes koko maailma on meidän. Silloin meillä on suuri isänmaa!

— Ja mitä teette koko maapallolla ilman Jumalaa ja hänen siunaustaan? Tehän kiroatte Jumalan!

— Mitä me hänellä teemme, heitti Pekka ylimalkaisesti, vaikkakin hänen sydämessään värähti. Ensi kerran hän kielsi Jumalan, ja kauhu levisi hänen mieleensä. Oliko hän jo niin pitkällä? Oli!

— Ilman Jumalaako? Hyvä veli. En sinua vihaa, vaikka solvaatkin Jumalaa... Mutta, mitä puhuisimme politiikasta. Saatammehan olla veljiä muutenkin.

Ja noin niinkuin sivumennen veti Lauri Raamatun hyllyltä ja pudotti sen välistä paperiarkin aukaisten sen taitoksistaan.

— Muistatko, Pekka, kun vuosi sitten astuimme Herran Pyhälle Ehtoolliselle? Muistatko kuinka uskollinen opettajamme, kirkkoherra sanoi? Hän sanoi muistaakseni: Usko, toivo ja rakkaus, mutta suurin niistä on rakkaus... Satuin katsomaan vierelleni. Sinä istuit siinä ja kyyneleet vierivät poskillesi. Muistan tuon päivän, ja muistan kuinka iloinen olin itsestäni ja sinusta... Ja siinä mielessä olen sinun kanssasi ollut, puhe karvasteli Laurin kurkussa — että olisimme veljiä isänmaalle ja Jumalalle, mutta nyt......

Pekka oli noussut seisomaan ja katseli ulos taivaalle, jossa välkkyivät kirkkaat syksyn tähdet. Vuosi 1936 teki loppuaan .

Sitten hän kääntyi, aukaisi suunsa kuin sanoakseen jotakin, mutta jätti kesken.

Pekka otti hyllyltä retortin, kaatoi sinne suolahappoa pohjalle ja kuumensi astiaa hiukan spriilampun liekissä. Lievä hapon haju tunkeutui huoneeseen. Vierelle hiipinyt Lauri katseli vakavana hääräilevää poikaa.

Nyt pudotti Pekka pulloon pari harmaata sinkinpalaa, lämmitti pulloa hiukan ja kohta alkoi sisällä kohista. Lauri aukaisi ikkunan, että vety pääsi ulos.

Reaktio oli tapahtunut. Pekka kääntyi toveriinsa päin ja alkoi puhua mitäänsanomattomalla äänellä:

— Pullossa oli suolahappoa. Pudotin sinne sinkkiä. Syntyi jotakin uutta. Tässä se on!

Ja hän osoitti sormellaan itseään, ja naurahti.

— Erehdyt, sehän on pullossa ja vety ilmassa!

— Onpa niinkin! Mutta katsos — Pekka innostui nyt kuten ennenkin — samanlainen juttu on juuri päättynyt sisällänikin.

— Kotona on minuun ajettu aina sinkkiä, paitsi äitini, joka on hieno ja luja ihminen. Sinkki on harmaata, samanlaista oli se myrkkykin, jota sain Sarastuskerhossa. Ei edes se rehellisyys ollut valkoista mitä sieltä tuli... Sinä kaadoit suolahappoa sinkin päälle, syntyi kiehumistila, Jumalan kiitos, että se tapahtui!... Lopputuloksena oli uusi aine!

Pekka purskahti itkuun. Hänen toverinsa oli onneton ja kun ensimmäinen ryöppy oli ohi puhui hän:

— En minä sinua herättänyt. Olin vain välikappale siihen isänmaan ja Jumalan kutsuun. Katsohan, ei kenenkään elämä saa kulua hukkaan! Se on elettävä ja siitä on tehtävä kerran tiliä Kaikkivaltiaalle. Usko: isänmaa on se työsarka, jossa kilvoitellen saa luotua pysyviä arvoja... rakkaus on se, joka teki työnsä sinussakin! Rakkaus isänmaahan!

— Olit oikeassa. — Kiitos veli!

Kaksi nuorukaista puristivat toistensa käsiä pitkän aikaa lujasti, ja kyyneleet silmissä kertoivat, mitä sydämissä liikkui:

Isänmaa.

Ja jo seuraavana päivänä alkoi kummankin pojan kotona ihmeellinen uudistus, kademieli, juoppous, kiroilu, kaikki ne katosivat ja sijalle astui ensin arkana väristen, mutta yhä voimakkaampana

Isänmaa!

Nouse Suomeni!

”Nouse Suomeni suurena rynnistäin,
nouse vaaroilta, vaarojen alta,
nouse rannoilta järvien siintäväin,
sinä sinisten toivojen valta!

Luo päältäsi pienten riitojen riehu,
ja kasva ja kansojen lippuna liehu
ja näytä, mit' täällä pienikin voi
kun suurta se unelmoi!”

(Eino Leino runossaan ”Päivän poika”)

Huuto esikaupunkien yöstä

Kansallisen nuorison tehtävänä on viitoittaa tie Isänmaan uuteen tulevaisuuteen. Kerran täytyy jokaisen tunnustaa, että se ihanne, joka nyt innostaa kansallista nuorisoa ponnistelemaan päämääräänsä kohti, on oikea.

Marxilaiset koettavat rakentaa sen nuorison tielle sulkuja, saaden tukea eräiltä „porvarillisiltakin” tahoilta. Mutta kansallisen nuorison omaksuma aate vapaasta ja suuresta Suomesta pysyy. Tuo repiminen ei tule onnistumaan. Nuoriso ei taivu, ei antaudu, ennenkuin päämäärä on saavutettu.

Mutta tätä ennen on kansallisen nuorison käännettävä katseensa esikaupunkien kasvatteihin, työläisnuoriin.

Tiedämme, että valtaosa työläisnuorisoa kulkee tällä hetkellä sokeana, marxilaisuuden lumoamana. Marxilaiset ovat tehneet katalaa työtään vuosikymmenestä toiseen saastuttaakseen työläisnuorison punaiseen ruttoon. Marxilaisohjelmaan kuuluukin väärillä opeillaan hämätä nuoriso jo siitä lähtien, kun tämä alkaa asioita hiukankin tajuta. Marxilaisjohtajien tarkoituksena on jo pienestä pitäen kasvattaa työläisnuorista itselleen kannattajia, joiden avulla he kerran toivovat saavansa vallan käsiinsä tässä maassa. Jo pienokaisille marxilaiset selittävät, mihin luokkaan nämä kuuluvat ja mitä heidän on elämänsä varrella tehtävä. Luokkatietoisuusopin avulla he koettavat voittaa työläisnuorison kannatuksen. Lisäksi työläisten nurjien olojen kuvaaminen ja vääristelty isänmaakäsite kuuluvat marxilaisten nuorison valloittamisohjelmaan .

Isänmaa on marxilaispuhujien suussa muovaantunut seuraavanlaiseksi: „Työläisellä ei ole isänmaata. Porvarit omistavat sen. Työläisellä ei ole tässä maassa mitään puolustamista. Sen velvollisuuksiin ei kuulu maanpuolustus eikä sen kannattaminen!”

Työläisnuorisoon syövytetään tuo valheellinen kuva kaikin mahdollisin keinoin. Nuorten kerhoissa sitä opetetaan, vanhemmat kertaavat sitä kotona. Työläisperheiden lapset eivät saa ottaa mihinkään muihin rientoihin osaa, kuin marxilaisten komennossa toimiviin kerhoihin ja yhdistyksiin. Työläiskotien lasten ei sallita lukea muita julkaisuja, kuin marxilaisten toimittamia. Lapsi ei saa arvostella asioita oman ajatuskantansa mukaan, vaan hänen on ajateltava siten kuin punaiset vanhemmat tai ruttoa levittävät marxilaisten kerhojen opettajat neuvovat. Itäisestä naapurista on varottava puhumasta loukkaavasti, mutta suojeluskuntalaitosta sensijaan saa arvostella missä määrin tahansa.

Tätä kaikkea ei usko se, ken ei omakohtaisesti sitä ole todennut. Mutta ei tässäkään vielä ole kaikki. Työläisnuoriso opetetaan vihaamaan omia kansalaisiaan, halveksimaan niitä, jotka ovat ansioituneet maan vapauttamisessa sortovallasta.

Ei ole lainkaan ihme, jos tällaisen kasvatuskuurin saanut nuoriso vaeltaakin sokeana ja kuurona kaikelle sille, mikä on kaunista ja jaloa . Ei ole ihme, jos nuoriso, jota jo pienestä lähtien on opetettu halveksimaan isänmaataan, ryhtyykin tekoihin, jotka johtavat hänet maanpetturina ristikoiden taa.

Tämä nuoriso on pelastettava!

Se onnistuu varmasti, sillä työläisnuorisossakin on poikia ja tyttöjä, jotka tilaisuuden tullen ovat valmiit tekemään kunniaa siniristilipulle, kunhan vain heille saatetaan viesti heräävästä työväenluokasta. Sen vieminen kuuluu lähinnä kansalliselle nuorisolle. Yksikin harhaan johdettu työläisnuorukainen, joka on palautettu takaisin isänmaalle, on voitto. Yhdestäkin pelastetusta voi jo iloita.

Kansallisen nuorison sanoma on vietävä noihin marxilaisuuden pimittämiin koteihin. Marxilaisuuden lumoamiin nuoriin ja vanhoihin raatajiin on juurrutettava tietoisuus siitä, että tämä maa kuuluu heillekin. Tämä maa, Suomi, on heidänkin isänmaansa, jota he ovat velvolliset vaaran uhatessa puolustamaan. Näihin pimeisiin työläiskoteihin on vietävä ilosanomaa siitä, *että tie on jo viitoitettu.* Ei tarvitse enää haparoida tietämättä mihin astuisi. *Suunta on selvänä!*

Tämä on kansallisen nuorison viesti, ja se on saatettava kaukaisempien esikaupunkien työläisasumuksiin ja uskon, ettei työ jää tuloksettomaksi. Rohkeutta ei saa puuttua. Eiväthän marxilaisetkaan pelkää, vaikka tietävätkin kulkevansa vääryyden asioilla.

Työhön kansallinen nuoriso! Kohti päämäärää, kohti valoisaa tulevaisuutta, joka väikkyy jo edessä! Mutta älkää unohdako niitä nuoria, jotka ovat harhaan johdetut. Velvollisuuksiinne kuuluu palauttaa heidät takaisin isänmaalle, sille maalle, jonka kansalaisia hekin joka tapauksessa ovat, sillä ovathan hekin suomalaisia!

Tämä on huuto esikaupunkien yöstä, niiden puolesta, jotka tarvitsevat sanomaa heräävästä suomalaiskansallisesta työväenluokasta.

Työmies.

Metsäsissi Hannu Aapranpoika

Kertomus Roth'in ja Spoof'in päiviltä

Kirj. *Heikki Asunta.*

I.

PIIKKOPAITAINEN MIEROLAINEN.

Oli heinäkuu v. 1808.

Hämeen vehmaat niityt alkoivat olla kaadettavissa, mutta vain siellä täällä näkyi viikatemies. Jokin yksinäisen metsätalon asujain oli saattanut onnistua koota haasian tai pari muheata heinää, mutta rintamaakylien niityillä isännöivät kasakkain hevoset, pitäen huolta siitä, ettei liikoja säästynyt talven varaksi. Itse kylätkin olivat puoliksi autiot. Joku jääräpäinen vanhus vain köpitteli helteisellä tiellä mielessään sanomaton myrtymys ja viha. Naiset ja osa miehistäkin oli paennut kaukaisiin piilopirtteihin missä he elelivät hiljaista elämää hätääntyneitten lasten kera, yhden joukosta kaiken aikaa valvoessa salaisella vahtipaikallaan ja pitäessä huolta siitä, etteivät Venäjän arojen herkkäsieraimiset vainukoirat päässeet yllättämään joukkoa kesken unta.

Suomen armeija oli paennut kauaksi Pohjanmaan lakeuksille, eikä sen kunniakkaaseen paluuseen enää jaksettu etelässä uskoa.

Verevä nuorukainen vaeltaa yksinään Kangasalan ja Oriveden välisellä metsätaipaleella. Hänellä on yllään tuohivirsut, rohtimiset kesähousut ja piikkopaita, eikä takkuuntunut tukka pitkiin aikoihin näytä olleen tekemisissä veden kanssa. Kontti heilahtelee hänen hartioillaan, ja muutama kuivettunut leivänpala pitää hiljaista ääntään sen pohjalla. Tukeva, kömpelösti vuoltu matkasauva on ilmeisenä todistuksena miehestä, jonka peukalo auttamattomasti on keskellä kämmentä, mutta silmien ilme ja reipas käynti juoruavat vaivihkaa, ettei asianlaita sittenkään taida olla niin. Ryhti on miehekäs, ja katse tähyää terävästi eteenpäin. Mutta kun yksinäisen metsäasumuksen peltoaukeat lähestyvät tai satunnainen kulkija tulee tiellä vastaan, muuttuu käynti nilkuttavaksi ja silmät saavat samean, mitäänsanomattoman ilmeen. Silloin on nuori matkalainen oikea vajaamittaisuuden perikuva, mierolainen kurjinta laatua, sellainen, jota kukaan ei kehtaa ajaa pois naurismaastaan, niinkuin Hämeessä on senkaltaisista olennoista tapana sanoa.

Hannu Aapranpoika siinä palaa kotimailleen Turusta, jossa hän muutaman vuoden on istunut papinkoulussa ja josta palava ikävä hänet nyt on ajanut taipaleelle.

Nuoren kulkijaimen on täysi syy olla varuillaan. Ryssien partioita lorvailee kaikkialla, ja jokaista matkamiestä pidetään tarkoin silmällä. Varsinkin ne, joitten tie johtaa pohjoista kohti, näyttävät olevan tavallista tarkemman valvonnan alaisia, koska useasti on sattunut niin, että tärkeitä sanansaattajia on livahtanut ohi ryssien partioitten suomalaisten leiriin saakka ja seurauksena siitä on ollut moni karvas kokemus. Viime aikoina on vartiointi tosin jonkin verran höllennyt: onhan vihollinen, kiitos Kligsporin, painunut painumistaan yhä kauemmaksi, mutta läheskään täyttä vapautta ei maanteillä kulkijoille sentään sallita, ei varsinkaan nuorille miehille, joitten veren tiedetään vetävän sinne, missä oman maan sotilaat ovat niittäneet ensimmäiset loistavat laakerinsa.

Hannu Aapranpojalla on sitäpaitsi tavallista suuremmat syyt olla varuillaan. Hänen konttinsa, laajaperäinen homilas, ei ole läheskään niin viaton matkavaruste kuin se päältä katsellen näyttää. Se on taitavasti kudottu kaksipohjaiseksi, ja niitten väliseen onteloon on kätketty kokonaista kaksikymmentä hopeariksiä, jotka Hannu Aapranpojan on määrä viedä perille Ruoveden pappilaan. Itse koulun latinanmaisteri on ne hänen haltuunsa uskonut, saatuaan salavihkaa tietää, että Hannu Aapranpoika aikoi pohjoiseen, viimeinkin selvittyään pitkäaikaisesta kuumesta, joka häneen oli sodan alkupäivinä iskenut. Latinanmaisteri oli tuon summan velkaa Ruoveden kappalaiselle, entiselle koulutoverilleen, ja kaukaa viisaana miehenä oli hän katsonut ajan velanmaksuun soveliaaksi. Kukapa tiesi, milloin ryssät löysivät tien rahakätköille, oli riikinruotsalainen maisteri aprikoinut, parasta panna rahat matkaan pojan kontissa.

Ja saatuaan Hannu Aapranpojalta huolellisesti piirretyn kuitin, oli hän huokaissut helpoituksesta ja katsonut asiansa voitetuksi.

Mutta Hannu Aapranpojalla oli enemmän kuin tarpeeksi ajattelemisen aihetta kontistaan. Riksit olivat alkaneet matkan varrella irtoilla kääröistään ja kilahdella ajoittain pahaenteisesti toisiaan vastaan. Milloin tahansa saattoi tarkkakorvaisen ryssän päähän pälkähtää ajatus tarkastella piikkopaitaisen mierolaisen matkavarusteita hiukan tarkemmin, ja silloin, sen Hannu Aapranpoika selvään tiesi, oli edessä vain yksi tie — tie hirteen. Sillä kontissa oli vielä jotakin muutakin, sellaista, joka tuntui tarpeelliselta, kun pahat päivät ottivat tullakseen.

Hannu Aapranpoika huomaa onnellisesti sivuuttaneensa Oriveden vauraan kirkonkylän, jonka pihoilla ryssät näyttävät monilukuisina vetelehtivän. Kaukaa länsipuolen kukkuloita kaarrellen hän on päässyt ohi vaarallisen seudun, lähestynyt hyvään onneensa turvaten tiheään rakennettua Onnistaipaleen kylää ja pettänyt koiranpenikan kanssa kisailevan vahtiryssän muutamalla onnistuneella mielettömyydellä. Syvään kumartaen ja vielä syvempään huokaisten hän on sivuuttanut täyttä kurkkua nauravan arolaisen ja alkanut sekapäistä rekiviisua rallatellen nilkuttaa Hirsilän yksinäistä taloa kohden. Se on ollut autio ja eloton. Tulisijojen rauniot ja äsken kytemästä lakanneet kekäleet kertovat mykin kielin siitä, mitä niillä main on hiljakkoin tapahtunut. Keskellä pihaa on suuri laimisko kuivettunutta verta, ja niinkuin kirjasta, saattaa Hannu Aapranpoika siinä seistessään lukea kertomuksen tutun miehen, Hirsilän voimistaan kuulun ja jääräpäisen Jyrki-isännän viimeisistä vaiheista. Kouristava ahdistus sydänalassaan hän jättää aution pihan ja suuntaa askeleensa kankaalle, jota Ruoveden ja Oriveden välinen rajalinja halkaisee.

Päivä hellittää täydellä terällään, ja kangas uhoaa yltäkylläistä pihkan ja kanervan tuoksua. Hannu Aapranpoika tekee taivalta yhä kevenevin mielin, sillä hän tietää, että mitä pitemmälle askel vie, sen turvallisemmaksi muuttuu hänen vaelluksensa. Monipenikulmainen erämaa on edessä, eikä yksinäisestä kulkijasta tunnu mahdolliselta, että ryssät katsoisivat asiakseen pitää sitä silmällä. Kallenaution ikivanhaa kievaritaloa vain on varottava. Siellä saattaa majailla partio peitsiniekkoja, jos hyvin sattuu, ja silloin katkeaa tie juuri silloin, kun määränpää on lähellä.

Mutta kun viivasuora rajalinja on sivuutettu ja Hannu Aapranpoika tuntee kotipitäjän kamaran jalkojensa alla, unohtaa hän äkkiä kaiken varovaisuuden. Rajaton riemu yllättää hänet, eikä hän voi mitään sille, että se purkautuu väkivaltaisena ilmoille. „Gaudeamus igitur"! laulaa hän täysin äänin, ja hongikon kaiku toistelee moniäänisenä hänen heleitä säveleitään. Ja kun laulu loppuu, aloittaa Hannu Aapranpoika toisen, entistä verevämmän. On sykähdyttävää päästää riemu valloilleen pitkästä aikaa, ja tasaisen Siikakankaan auettua katseen eteen, huomaa hän päästelevänsä täyttä kurkkua Porilaisten marssia, jonka hän on muutamia kuukausia sitten saanut pähänsä Turussa majailleilta pillipiipareilta. Sanoja hän ei osaa, eikä hän tiedä, onko sellaisia olemassakaan, mutta sävel on valtava; sitä kannattaa kyllä vedellä kotipitäjän kunniaksi.

Mutta laulu loppuu lyhyeen. Yhtäkkiä syöksyy tienmutkan takaa esiin parvi kasakoita, ja Hannu Aapranpoika huomaa heti, että sen johtajana on tavallista tarkkakatseisempi mies. Hullunmöläykset ja kömpelöt kumartelut eivät nyt näy auttavan. Kuuluu muutama tiukka käskysana, ja Hannu Aapranpoika sidotaan kiinni kahden kasakan jalustimiin. Hiljaista hölkkää ajavat ryssäin ratsumiehet Ruovettä kohti. Kontti heilahtelee sittenkin arveluttavasti Hannu Aapranpojan olkapäillä, ja hopeariksit alkavat pitää pahaa melua. Jumalan kiitos, se ei sentään tunnu kuuluvan yli kavioitten paukkeen.

(Jatk. seur. numerossa).

Nuorisolehti Oy:n

perustava yhtiökokous pidettiin 18. 2. klo 19.00 „Luo lippujen!"-lehden toimistossa Hallitusk. 17.

Kokouksen avasi kans.ed. *Reino Ala-Kulju,* joka valittiin kokouksen puheenjohtajaksi. Pöytäkirjaa piti toim. *Viljo Lius.*

Kokous totesi, että yhtiön säännöt ovat kauppa- ja teollisuusministeriössä vahvistetut ja on niitten mukaan osakepääoma Smk. 30,000:— jaettuna 300 Smk. 100:— suuruisiin osakkeihin.

Yhtiön kaupparekisteriin merkitsemisestä valtuutettiin huolehtimaan toimittaja Lius.

Toimitettiin yhtiön johtokunnan valinta. Johtokuntaan tulivat varsinaisiksi jäseniksi kansanedustajat Reino Ala-Kulju Seinäjoelta, Elias Simojoki Kiuruvedeltä, Kaarlo Salovaara Pieksämäeltä, Iisakki Nikkola Ilmajoelta ja johtaja Jaakko Louhivaara Helsingistä sekä varalle toimittaja V. M. Haapanen Helsingistä ja ylioppilas Erkki Ervamaa Tervolasta.

Tilintarkastajiksi valittiin kapteeni *Oskari R. Meriluoto* sekä herra *Raf. Orava* varsinaisiksi ja varalle *Ilmari Vartiainen* ja *Pekka Kuusi.*

Pöytäkirjaa tarkastamaan valittiin Ilmari *Vartiainen* ja *Erkki Ervamaa.*

OHJEITA NUORISOPUHUJILLE

Kirj. ERKKI ERVAMAA

(Jatk. ed. numeroon).

TOINEN LUKU.

Sanan voimasta. Puhumisen psykologiasta.

Edellä on mainittu kirjoitetun ja varsinkin puhutun sanan ainutlaatuisesta merkityksestä. Tässä luvussa on tarkoituksena perehtyä asiaan hieman tarkemmin, jotta senkin kautta tajuaisimme, kuinka *vastuunalaista* tehtävää suoritamme.

Sana on ainoa täydellinen väline, jolla me voimme ylläpitää persoonallista yhteyttä keskenämme. Jokaiseen meistä ikäänkuin kätkeytyy oma erillinen maailmamme. Puheellamme me ilmennämme sitä ulospäin ja saatamme vuorovaikutukseen muiden kanssa. Tähän on kyllä muitakin keinoja. Taidemaalari tuo oman sisäisen näkemyksensä toisten tajuttavaksi taideteoksensa avulla. Hän saa katselijan tuntemaan samaa kuin hän itse on tuntenut. Sävelteos voi ihmeellisesti kuvastaa säveltäjän sisäistä maailmaa. Mutta nämä ilmaisukeinot ovat epätäydellisiä siinä tehtävässä, joka meillä on. Jostain voimakkaasta marssisävellyksestä voi kyllä tajuta taistelumme luonteen. Mutta sitä, mitä se yksityiskohdiltaan ja syvimmältä olemukseltaan on, ei voi suurille ihmisjoukoille julistaa muulla kuin sanan avulla. Se on aina ollut ja tulee olemaan suurten ajatusten ja aatteiden ainoa täydellinen tulkitsija.

Näin ollen voi varsin hyvin puhua *sanan voimasta.* Tri Friz Gerathewohl on puhunut siitä äänilevylle m.m. seuraavaa:" — — — Äidin sana kirvoitti ensimmäiset ajatuksemme, isän ja opettajan sana määräsi elämänuramme, ja miten monet näistä sanoista vaikuttavatkaan meissä vuosikymmeniä jälkeenpäin, kylväen siunausta elämäämme — siunausta tai turmiota. — — — Niin: siunaus ja kirous saavat alkunsa sanasta — siunaus ja kirous: on kysymys siitä, käytämmekö sitä vastuunalaisesti tai vastuuttomasti — — —". (Tehoava puhetaito).

Marxilaisjohtajat ja heidän sadat agitaattorinsa saavat kerran vastata siitä, että he ovat käyttäneet sanan voimaa hirvittävää kirousta kylväen. Monet liberaalikirjailijat saavat samoin kerran vastata siitä, että he ovat tuotteillaan myrkyttäneet kokonaisten nuorisojoukkojen ajatus- ja mielikuvituselämän. Tuskin aavistammekaan, kuinka suuri osuus sanomalehdillä on sen katkeruuden ja rikkinäisyyden syntymisessä, joka tällä hetkellä peloittavasti heikentää Suomen kansan elinvoimaa. Sanan voima on arvaamattoman suuri!

Me olemme vakuutettuja siitä, että puhumme *oikean* asian puolesta. Tehtävämme on sitä vaikeampi ja vastuunalaisempi. Puhua kevytmielisesti on sama kuin leikkiä vakavilla asioilla ja halveksia niitä, jotka ovat tulleet meitä kuulemaan. Meidän julistuksessamme jokaisen sanan täytyy tulla aatteittemme maailmasta, joka on kirkastunut meille ehdottoman oikeaksi. Meidän nuorien täytyy ja sopii olla *omantunnonihmisiä.* (Jatk.)

Kirjallisuuspalsta

POLIITTINEN JÄNNITYS- JA SEIKKAILUROMAANI.

SIMO PENTTILÄ: *Hänen ylhäisyytensä lemmitty.* 232 sivua. Otava. 1923.

Eräät viimeaikaiset tapahtumat maamme poliittisessa elämässä ovat olleet siinä määrin seikkailu- ja jännitystyylisiä, että niiden huimia käänteitä seuratessaan on tullut ajatelleeksi: loppuratkaisun, jos se tulee olemaan tälle maalle ja kansalle edullinen, täytyy olla yhtä huikean paradoksaalinen kuin alkuvaiheittenkin, ja vain joku deus ex machina voi kirvoittaa ne solmut, joita kansanvallan, turvallisuuden y.m.s. nimissä on solmittu, ja että toisaalta tahtoessaan tutkia ja tutustua nykyisen politiikan ongelmiin ja edesottamuksiin, tahtoessaan oppia nykyajan politiikan salaisuuksia, on viisainta käyttää oppikirjoinaan sellaisia kaunokirjallisia tuotteita, jotka on rakennettu samoille perustoille kuin poliittinen elämämme ja joiden aliotsikkona siis on tuo paljon puhuva sana seikkailuromaani. Kun tämä kirjallisuuden laji on katsottava parhaaksi avaimeksi nykyhetken pulmiimme ainakin sikäli, että oikein kykenemme niitä ymmärtämään ja kun sen lukeminen lienee sallittua sellaisellekin nuorisolle (kansallismieliselle), jolta kaikki n.s. „politikoiminen" on kiellettyä, lienee ajankohtaista ja asiallista tarkastella erästä suomalaista poliittista seikkailuromaania lähemmin, niin läheisesti kuin se on mahdollista loukkaamatta ketään henkilökohtaisesti tai edes pyrkimättä siihen.

Simo Penttilä, jonka pirteän kirjan „Hänen ylhäisyytensä lemmitty" allekirjoittanut on ottanut käsille, on nokkelakäänteinen, sujuvasti kynää käyttävä mies, jonka kirjoja lukee mielellään jo yksin luistavan kerrontatavan ja tyylitaidon vuoksi. Mutta meidän on tämän puolen lähempi tarkastelu jätettävä kirjallisuusmiesten tehtäväksi, niin viehättävää ja hermoja lepuuttavaa kuin olisikin uppoutua kirjallisiin ja tyylillisiin tutkimuksiin.

Nykyajan poliittisen elämämme seuraajaa kiinnostavat ennen muuta henkilöt, toimivat yksilöt ja heidän vaikutteensa. Politiikkaa tarkkaillessaan on esimerkiksi mielenkiintoista tutkia, tekeekö joku henkilö jonkun „suuren leikkauksen" silmämääränään maansa onni ja tulevaisuus, vaiko vain saadakseen edes hetkisen „tehdä maailmanhistoriaa". Teon vaikutteet ovat siis aina mielenkiintoisia. Ja lisäksi on syytä tarkkailla, minkä laatuiset henkilöt menestyvät toimissaan, minkä lajin miehet taas joutuvat turhaan taistelemaan ja häviämään.

Simo Penttilän kirjassa on edustettuna kumpaakin näitä tyyppiä olevia henkilöitä. Siinä esiintyy reilu, terhakka upseeri ja seikkailunhaluinen, suoraviivainen sanomalehtimies, joiden osana on epäonnistua vastapelurinsa suurempien mahdollisuuksien, hänen hallussaan olevan vallan ja ehkä vielä hänen — typeryytensä vuoksi. Sillä vastapelurina ei lopultakaan ole hänen ylhäisyytensä kaunis juutalaissyntyinen lemmitty, vaan itse ylhäisyys. Tai paremminkin: väärän miehen kädessä oleva valta ja mahdollisuudet.

Erittäin mielenkiintoinen on juuri se henkilökuva, jonka kirjailija on piirtänyt hänen ylhäisyydestään. Tämä on „melko nuori mies, tosin hyvässä keski-iässä" (siis jonkinlainen ikuinen nuorukainen), hän on „vielä kaikin puolin pirteä ja eloisa", ei „homehtunut" eikä „tieteilevä" (hyvin seurustelukykyinen siis), ja kun hän vielä on „erinomaisen kohtelias, jottemme sanoisi miltei liian kohtelias" on selvääkin selvempää, että hänestä

KANSALLISTA NUORISOTOIMINTAA

ROVANIEMI.

Kansallisen nuorison propagandaviikon lopetti Rovaniemellä onnistuneesti nuorisojuhla maanantaina 8. 2. klo 20.

Hyvissä ajoin ennen juhlan alkua täyttyi VPK:n talon avara sali. Merkillepantavaa oli, että nuoriso oli saapunut runsain joukoin kuulemaan kansallisen nuorison johtajan puhetta, johon sillä tällä paikkakunnalla oli ensimmäisen kerran tilaisuus.

Juhlan aloitti trio soittamalla „Sotilaspojan", jonka jälkeen nuoriso-ao:n johtaja *H. Harrivirta* lausui yleisön ja puhujat tervetulleiksi. Seurasi ph. *V. Kariniemen* lausumana „Vilhelm von Schwerin", jonka jälkeen trio soitti „Talonpoikaismarssin".

Tämän jälkeen astui puhumaan kirkkoherra *Aarno Seppo,* tuoden sytyttävässä puheessaan ilmi nuorison taistelun välttämättömyyden ja avaten monen vanhemman silmät näkemään tämän taistelun oikeutuksen.

Trion soitettua väliajan jälkeen „Jääkärimarssin", nousi nuorison johtaja, pastori *Simojoki* suosionosoitusten kaikuessa puhujalavalle. Hänen sytyttävä puheensa oli parhaita, mitä paikkakunnalla koskaan on kuultu, jota todisti sekin, että pohjolan hitaat asukkaat lämpenivät niin, että keskeyttivät puhujan useita kertoja voimakkailla kättentaputuksillaan.

Pontevasti laulettu „Maamme" lopetti tilaisuuden, joka varmaan antoi jokaiselle mukana olleelle uutta uskoa ja osaltaan sai heidät vakuutetuiksi, että kansallinen nuoriso valtaa Perä-Pohjolassakin päivä päivältä yhä laajempia alueita.

---

on meikäläisissä oloissa kehittynyt se mikä hän on: hänen ylhäisyytensä. Kukapa osaisikaan niin sointuisasti puhutella omaa „pikkuistaan", kuka voisi niin huolettomasti kirjoitella suosituksiaan kauniille naiselle, kuka taitaisi niin tyylikkäästi sulkea silmänsä kaikelta, mikä ei miellytä häntä ja hänen pikku vakoilijalemmittyään. Maailma on hänen mielestään luotu pikku lemmenseikkailua varten ja esimerkiksi sellainen vähäpätöinen asia kuin isänmaan todellinen turvallisuus on tämän suuren inhimillisen tehtävän täyttämisen rinnalla mitättömyys. Oman suuren minän vaatimukset (tässä tapauksessa nautinnonhimo, joskus toiste se voisi olla kenties suuruudenhulluus tai kunnianhimo) on kaikki kaikessa. Ja ne täytetään huolimatta mistään.

Simo Penttilä on kirjoittanut mielenkiintoisen teoksensa v. 1923. Kun nyt vuosien kuluttua ottaa käsille sen, niin huomaa, että hänellä on ollut näkijän lahja ja että hänen henkilöstään on tulossa klassilinen suuruus. Kun meille kerran perustetaan diplomaattikoulu, on hänen kirjansa otettava sen tärkeimmäksi oppikirjaksi, tien viitaksi yhä suurempaan puoluepoliittiseen kunniaan ja menestykseen.

Allekirjoittanut on päättänyt sidottaa tuon aikaisemmin niin hyljeksityn teoksen korukansiin. Sen sivuilta puhuu historia jokaiselle, jolla on korvat kuulla sen ääntä.

Tuomas Tuntematon.

LAPUA.

Ensimmäisen juhlansa piti Lapuan nuoriso-osasto 14. II. Seurahuone täyttyikin juhlaa alkaessa klo 19 runsaasti saapuneesta yleisöstä, ja arvion mukaan oli paikalla lähes 400 henkeä.

Tilaisuus aloitettiin sk.-torvisoittokuntaesityksillä. Kapteeni Vihantola lausui yleisön tervetulleeksi painostaen puheellaan erikoisesti ymmärtämystä vanhemman polven ja nuorison kesken ja että vanhemman vaan on tuettava nuorison taistelun tietä. Soittokunta esitti „Sotilaspojan", jonka jälkeen pastori Simojoki astui suosionosoitusten raikuessa puhumaan. Laajassa voimakkaassa puheessaan hän teroitti aluksi sitä, miten tärkeätä on kutsua työväestö kansallisten lippujen alle siirtyen sitten selostamaan virallisen Suomen nykyisiä edesottamuksia valtiollisessa elämässä. Suomen kansa elää ratkaisun aikaa, voi sitä, jos se ei tunne etsikkoaikaansa. Lopuksi kohdisti puhuja sydämiin käyvät sanansa nuorisolle. Sitä järjestöä, joka on toiminut „hyvien tapojen vastaisesti", ei enää ole olemassa, millaista nyt on sitten se puoluejohtajien nuoriso. Mutta kansallinen nuoriso ei voi jättää suurta kutsumustaan Isänmaan onnen puolesta se kulkee kaikesta huolimatta omaa kaitaa tietään. Puheen jälkeen laulettiin „Luo lippujen".

Väliajan jälkeen jatkui ohjelma soittokunnan kajauttaessa „Suomen laulun" ja „Nuijamiesten marssin". Nuoriso-osaston lausuntakuoro esitti maisteri Kareksen johdolla Koskenniemen „Valankaavan" ja Kailaan „Rukouksen". Kosti Vehmanen ja op. Ikola esittivät pianolla nelikätisesti Genetzin „Herää Suomi!". Seurasi sitten yliopp. Kuusen valaiseva, vaikuttava puhe. Nuorisolla on edsesä työn ja taistelun vuosi, taistelun, jossa tarvitaan ennenkaikkea uskollisuutta, vähässäkin. Kansallinen nuoriso on perinyt tehtävänsä suoraan jääkäreiltä, sen on taaskin vietävä viestiä kylästä kylään, talosta taloon, mökistä mökkiin. Sytyttävä ja mieltäylentävä tilaisuus päätettiin yhteisesti „Isänmaan virrellä".

Taistelu jatkuu!

KUORTANE.

Kuortaneen nuoriso-osasto järjesti sunnuntaina 21. 2. kirkonkylän nuorisoseuratalolle juhlatilaisuuden. — Aluksi laulettiin „Luo lippujen", jonka jälkeen *J. Hakola* lausui yleisön nuoriso-osaston puolesta tervetulleeksi. Osastolaisista kokoonpantu kuoro esitti reippaasti muutamia taistelulauluja. Pankinjohtaja *Augusti Luoma* puhui sitten poliittisesta tilanteesta mainiten lopuksi, että Suomi tarvitsee juuri sellaista kansallista herätysliikettä, kuin mitä tässä juhlassa on julistettu. — Yksinlauluesitysten jälkeen puhui toimittaja *Viljo Lius* Kuortaneen nuorisolle. — Nuoriso-osastolaiset esittivät vielä näytelmän *„Hänen uskonsa"*. Juhla päättyi yhteisesti laulettuun „Heimovirteen".

Keskinäinen Henkivakuutusyhtiö

POHJA

Vakuutuskanta noin

1.100 milj. mk.

Sijoitukset noin

140 milj. mk.

TEIDÄN vakuutusyhtiönne on

KESKINÄINEN HENKIVAKUUTUSYHTIÖ

POHJA

Viipurissa käydessänne on

KULTAINEN KARHU

Puhelin 3 55. — Repolankatu 6

se

RAVINTOLA

jossa:

Maukas ruoka — Suosittu orkesteri ja Nopea tarjoilu luovat

VIIHTYISYYTTÄ

ITÄ-SUOMEN RAUTAKAUPPA O.Y.

VIIPURI

Torkkelinkatu 10 | Karjalankatu 29

Rautaosasto
Talousosasto
Väriosasto

Talousosasto
Valaistusosasto
Matto-osasto

Räjähdysaineita

Huonekaluliike T. LUMIO O.Y.

— Viipuri —

PÄÄLIIKE: Torkkelink. 28 — Puh. 24 26
SIVULIIKE: Repolankatu 4 — Puh. 3 31

OSTAKAA

lehdessämme ilmoittavista liikkeistä!

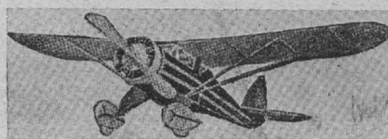

Rakentakaa lentäviä pienoismalleja

Monocoupe 110.
Rakennussarja Smk. 14:--

sillä nyt ne ovat halpoja.

Lentävien pienoismallien rakentaminen on hauskaa ja kehittävää askartelua. — Seuraavat, eri tavoilla kuuluisiksi tulleitten lentokoneiden lentävien pienoismallien rakennussarjat maksavat vain Smk. 14:— kpl.

Douglas Observation O-25, Curtiss „Swift", Monocoupe 110, Stinson „Reliant", Curtiss Export „Falcon", Puolalainen hävittäjä P.Z.L.-11 ja Lockheed „Vega".

Rakennussarjat ovat erittäin täydelliset luonn. kokoa olevine piirustuksineen, liimoineen, puolivalmiine balsapotkureineen y.m. varusteineen. Jänneväli 30 cm.
Vasta-alkajille helppoja hyvin lentäviä alkeiskoneita Smk. 10:— alkaen.

HARRASTELIJAIN AITTA

Postittakaa allaoleva kuponki avonaisessa kirjekuoressa —:50 p. merkillä. Kirjoittakaa nimi ja osoite selvästi.

Harrastelijain Aitta, Helsinki, Tarkk'ampujankatu 20 A.
Lähettäkää minulle ilmaiseksi ja postiv. kuvallinen uutuushinnastonne.

Nimi ....

Osoite ....

L. L.

AKS:n TIE

Ilmestynyt Seuran 15-vuotispäiväksi 22. II. 1937.

SISÄLTÄÄ

kertomuksen AKS:n toiminnasta 1922—1937 sekä mm. seuraavat kirjoitukset:

VILHO HELANEN:

Ensimmäinen AKS-läinen — Karjalan sankari.

REINO ALA-KULJU:

AKS-läisyys vapaussodan hengen jatkajana ja sen päämääräin täydentäjänä.

ELIAS SIMOJOKI:

Akateemisen Karjala-Seuran uskonnollisen pohjan synty ja merkitys.

R. G. KALLIA:

Suomi ja itäinen naapurimme.

JUSSI SAUKKONEN:

Oppikoulun tarkastelua.

NIILO ELO:

Suomen ulkopolitiikan perusteista.

MATTI KUUSI:

Onko suursuomalainen ajatus historianfilosofisesti mieletön?

VEE-TEE-EE:

AKS ja sen entiset upseerijäsenet.

U. PELTONIEMI:

Itäinen rajaseutumme.

REINO CASTRÉN:

Muutamia Itä-Karjalan kansallisuussuhteita koskevia vertailuja.

EERO HIETAKARI:

Vanha ja nuori polvi.

ERKKI VIRTA:

AKS ja maaseutu.

Välttämätön kirja jokaiselle taistelevan nuorison jäsenelle.

328 sivua. Syväpainokuvitus.

Hinta nid. 40:—, sid. 55:—.

Kaikissa kirjakaupoissa.

AKATEEMINEN KARJALA-SEURA

Helsinkiläisille Helsingissä ja maaseutulaisille Helsingissä käydessä on

MUSTA KARHU

edullisin

RUOKAILUPAIKKA

Yli maan tunnetun yhtyeemme konsertit ovat

Arkipäivisin klo 14—15.30
Lauantaisin ja sunnuntaisin klo 14—16
Iltakonsertit klo 20—23.30

KANSALLISMIELINEN NUORISO!

Käyttäkää pääkaupungissakin vain tosi isänmaallista ja täysin suomalaista ravintolaa!

HELSINGIN MUSTA KARHU

Keskuskatu 7 (lähellä asemaa).
Puh.: ulkotilaukset 22406, vahtimestarit 22402
konttori 22418, joht. 22420

Sinimustat pikkutikut saapuneet!

Juokaa kotona ja kysykää kylässä

IKL:n -KAHVIA

Mustan Karhun sekoituksen (10: 75 1/4 kg.) ohella tarjoamme 1/4 kg. kääröissä

N:o 232 8:— N:o 228 9:— N:o 224 10:—
N:o 222 10:50 N:o 220 11:75
N:o 216 13:75 N:o 212 15:—

IKL:n KAUPPA Oy.

Helsinki, Mikonkatu 15 A. Puh. 26404 sekä 20306

Seinäjoki - Lakeuden Kirjapaino - 1937